

ה"ת 62320/03/17 - סימנטוב מנשירוב, פמה אשראי לרכב בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 62320-03-17 מנשירוב נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המבקשים
1. סימנטוב מנשירוב ע"י עו"ד י' דדון
2. פמה אשראי לרכב בע"מ
ע"י עו"ד ת' יהלומי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל ע"י א' סאלח משלוחת תביעות זבולון

החלטה

1. שלושה טוענים לאחיזה ברכב שנתפס על ידי המשטרה במהלך חקירה בחשד לעבירות על פקודת הסמים המסוכנים: המדינה שעתידה לבקש לחלט את הרכב, נושה בעל משכון, וטוען לבעלות בו. הנושה בעל המשכון מבקש לשחרר את הרכב לידי כונס נכסים שמונה מטעם לשכת ההוצאה לפועל במסגרת הליכי מימוש המשכון; הטוען לבעלות מבקש לשחרר את הרכב לחזקתו בטענה שהוא הבעלים של הרכב ולא הנאשם שעל שמו רשום הרכב. המדינה אינה חולקת על זכותו של בעל המשכון אך טוענת כי יש לאפשר לה למכור את הרכב באמצעות יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי תוך שמירה על זכויותיו המהותיות של בעל המשכון. סוגיות אלה עומדות במרכז החלטה זו.

הרקע להליכים

2. במוקד הבקשה רכב מסוג מזדה מס' רישוי 12-689-76 (להלן: **הרכב**) שנתפס על ידי משטרת ישראל במהלך חקירה שניהלה בחשד לביצוע עבירות על פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים**). הרכב רשום במאגר משרד התחבורה (משרד הרישוי) על שם מאור דישראלי (להלן: **מאור**), אשר החקירה המשטרתית הניבה כתב אישום נגדו. כאן המקום לציין כי המבקש 1 (להלן: **סימנטוב**) נחקר במשטרה ואף נעצר, אך בסופו של דבר שוחרר ולא הוגש נגדו כתב אישום.

3. כתב האישום שהוגש נגד מאור (בת"פ 30997-03-17) ייחס לו שתי עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) בשילוב עם 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים, זאת במסגרת שני אישומים. באישום הראשון נטען כי ביום 4.3.2017 סמוך לשעה 00:30 החזיק מאור בדירה ברחוב

מוהליבר 5/4 בקרית ים סם מסוג חשיש שחולק לחמש פלטות במשקל של 493.93 גרם נטו וסם מסוג קנבוס במשקל 0.22 גרם נטו שלא לצריכה עצמית. באישום השני נטען כי באותו יום בדירה נוספת ברחוב פינסקר 1 בקרית ים, החזיק מאור ביחד עם אחר סם מסוג קנבוס במשקל 434.56 גרם נטו וסם מסוג חשיש במשקל 53.38 גרם נטו שלא לצריכה עצמית. בשולי כתב האישום טענה המדינה כי בכוונתה לבקש מבית המשפט לקבוע כי מאור הוא סוחר סמים לפי סעיף 36א לפקודת הסמים ולבקש לחלט את הרכב.

4. לצורך רכישת הרכב הלווה המבקשת 2 (להלן: **פמה**) סך של 55,000 ₪ לפי הסכם הלוואה שנערך ונחתם בינה לבין מאור ביום 14.11.2015 (להלן: **הסכם ההלוואה**), ולהבטחת פירעון ההלוואה נרשם משכון על הרכב לטובת פמה. אין מחלוקת על קיומו של הסכם ההלוואה ועל תוקפו של המשכון. הואיל והסכם ההלוואה הופר, הגישה פמה בקשה למינוי כינוס נכסים על הרכב במסגרת תיק שנפתח למימוש המשכון בלשכת ההוצאה לפועל בתל אביב (תיק מס' 514491-03-17) (להלן: **תיק ההוצל"פ**). בהחלטה מיום 20.3.2017 מונה ב"כ פמה כונס נכסים על הרכב. עוד לשם שלמות התמונה יצוין כי לפי הנתונים המצויים בתיק החקירה שוויו של הרכב כיום הוא כ- 90,000 ₪, יתרת ההלוואה היא כ- 49,000 ₪ ויתרת החוב בתיק ההוצאה לפועל - כ- 54,000 ₪.

5. תחילתם של ההליכים בבקשה שהגיש סימנטוב להשיב את הרכב התפוס בידי המשטרה לידיו, בטענה כי הוא הבעלים של הרכב וכי למאור אין זכויות בו. בהמשך לכך, הגישה פמה בקשה להורות על שחרור הרכב לידי כונס הנכסים. אסקור להלן את עמדתו של כל אחד מן הטוענים.

עמדות הצדדים

6. **סימנטוב** טוען כי אמנם הרכב רשום על שם מאור אולם רישום זה לא מלמד על הבעלות ברכב ובפועל הרכב שייך לו וקיימים נתונים בתיק החקירה, לרבות דוחות שוטרים ודוחות תנועה המלמדים על כך. נטען כי הרכב נרשם על שם מאור לנוכח חובות שמנעו קבלת מימון לרכישת הרכב, וכי סימנטוב עשה שימוש בלעדי ברכב ומאור מעולם לא נהג ברכב ואף אין לו רישיון נהיגה. סימנטוב סבור שלא מתקיימת עילה לחילוט הרכב ועל כן אין עילה לתפיסתו ומכל מקום חילוט הרכב יהיה בלתי מידתי. המצב לו שואף סימנטוב - השבת הרכב לידיו תוך מתן בטחונות והמשך תשלום ההלוואה לפה. לחילופין, ביקש כי תישמר לו הזכות לפדות את הרכב. יצוין כי ב"כ סימנטוב הודיע כי הוא מייצג גם את מאור בהליך הנוכחי ועולה כי מאור תומך בעמדתו של סימנטוב.

7. **פמה** סבורה שיש למסור את הרכב לידי כונס הנכסים שמונה בהליך מימוש המשכון ומציינת כי היא נושה מובטח. לטענתה היא פנתה למדינה בדרישה לשחרר את הרכב אולם המדינה סירבה לכך בטענה כי הרכב ימכר על ידה תוך שמירה על זכותה של פמה כנושה מובטח. לדברי פמה מכירת הרכב באמצעות המדינה תביא לפגיעה בזכותה כנושה מובטח, וכי הדרך היעילה והצודקת היא מימוש המשכון על ידי מכירתו על ידי כונס הנכסים. היא גם מפנה לניסיונה הרב במכירת כלי רכב בהליכי כינוס וטוענת כי מכירת הרכב על ידי כונס הנכסים תשיא תמורה מרבית. פמה הוסיפה וטענה כי הסכם ההלוואה הופר ועל כן אין היא

מסכימה לקומם את ההסכם.

8. **המדינה** מבקשת כי הרכב ימכר ומבקשת לאפשר לה לעשות כן על ידי יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי. המדינה אינה חולקת על קיומו של שעבוד לטובת פמה ועל כן היא מתחייבת לקיים את עדיפותה של פמה בכספים שיתקבלו ממכירת הרכב. המדינה טוענת כי ראוי שהרכב ימכר באמצעות יחידת החילוט וזאת ממספר טעמים: מכירת הרכב על ידי יחידת החילוט אינה כרוכה בעלויות כלשהן להבדיל ממכירתו על ידי כונס נכסים; מכירה על ידי יחידת החילוט תשיא תמורה טובה יותר; למדינה קיים אינטרס למקסם את התמורה כדי שתהיה בידיה אפשרות לחלט את היתרה בעוד שהאינטרס של כונס הנכסים הוא בראש ובראשונה סילוק החוב שבמקרה זה הוא נמוך משווי הרכב.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בעמדות שהוצגו על ידי כל אחד מן הצדדים בכתב ובעל-פה מצאתי לקבל את עמדתה העקרונית של פמה - הכל בכפוף לאמור בגוף ההחלטה.

10. התשתית הנורמטיבית הנדרשת לדיון מצויה בסעי' 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**) הקובע כי -

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

צו הניתן מכח סעי' 34 לפסד"פ, הוא בעל אופי זמני המיועד לקבוע מי יחזיק בחפץ שנתפס על ידי המשטרה, ובהחלטתו רשאי בית המשפט לקבוע כי החפץ ימסר לתובע זכות בו, לאדם פלוני או שינהגו בו אחרת, בתנאים שייקבעו בצו. כנגזרת מאופיו הזמני של הצו אין הוא בא לקבוע זכויות, אינו מהווה מעשה בי-דין והצדדים רשאים לפנות להליך אזרחי כדי לקבוע את הזכויות בחפץ (בש"פ 2013/13 **מדינת ישראל נ' גולן** (פורסם בנבו, 16.10.2013) (להלן: **עניין גולן**)); ע"פ 426/87 **שוקרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(1) 732 (1988); בש"פ 555/07 **יחיא נ' משטרת אריאל** ((פורסם בנבו, 6.3.2007); בש"פ 2671/01 **סיני נ' מילרה** פ"ד נה(4) עמ' 176 (2001); ע"פ 506/82 **גלזן נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 409, עמ' 412 (1983); ע"פ 591/76 **דלרחים נ' מדינת ישראל**, פ"ד לא(2) 57; ע"א 39/75 **שמחון נ' רדינגר** פ"מ כט (2) 610, עמ' 611 (1975). במאמר מוסגר יצוין כי עיקר הפסיקה ציינה את העמדה שהובאה לעיל בהתייחס לצו לפי סעי' 36 לפסד"פ שדן במתן הוראות לגבי חפץ שהוגש כראיה לבית המשפט, אך היא יפה לעניינו מקל וחומר. סעי' 36 לפסד"פ דן בשלב בו מוצתה מטרת תפיסת החפץ והוא הוגש כראיה לבית המשפט. בעוד שסעי' 34 יכול להתייחס גם (ואף בעיקר) לשלב מוקדם יותר שלפני הגשת כתב אישום, שבו טרם מוצתה עילת התפיסה. מכאן שאם הצו

שניתן לפי סעי' 36 הוא זמני, על אחת כמה וכמה צו שניתן לפי סעי' 34 לפסד"פ.

11. על אף שההכרעה בגדרי סעיף 34 לפסד"פ היא בעלת אופי זמני, אין לשלול את האפשרות כי במקרים חריגים בית המשפט הדן בהליך הפלילי יכריע בזכויות שבין הצדדים הטוענים לזכות והצו שיינתן יהיה במעמד פסק דין. לעתים הכרעה זו, בהעדר צורך בבירור עובדתי, היא פשוטה ויעילה יותר כשהיא נעשית בגדרי ההליך הפלילי (השוו דברי כב' השופטת ד' ברק- ארז בעניין **גולן**). זאת ועוד, ההכרעה הזמנית בשאלה מי יחזיק בתפוס אינה מנותקת מזכויותיהם המהותיות של הצדדים, והיא אף נגזרת מהזכויות המהותיות של הטוענים לזכות בנכס.

12. יודגש כי החלטה במקרה שלפנינו מתייחסת למצב בו **טרם הורשע** מאור ועל כן לא בשלה העת לדון בשאלת החילוט, מכאן גם מורכבות האיזון בין השיקולים. הגם שלכאורה הדיון בשלב זה הוא בשאלת החזקה ברכב, כלומר אם לאפשר למדינה להמשיך ולתפוס ברכב או שיש לשחררו, ואם כן למי - הצדדים טענו גם בעניין מכירת הרכב, ובדין עשו כן. עיסוק בשאלת מכירת הרכב גם בשלב זה נדרש ואף בלתי נמנע משלוש סיבות: הסכמת הצדדים בדבר הצורך במכירת הרכב (כולל סימנטוב ככל שבקשתו להחזרת הרכב לידיו תידחה); הליכי מימוש המשכון שתלויים ועומדים שנועדו למימוש המשכון על ידי מכירת הרכב; והעובדה כי המשך החזקת הרכב מבלי לעשות בו שימוש כלשהו תוביל לפגיעה בערכו, הילוך התואם את האמור בסעיף 38 לפסד"פ (ראו לשם השוואה המסלול של חילוט זמני המצוי בסעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים וראו בעניין זה ע"פ 5680/15 **סעיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.10.2015)).

13. תחילה אדון בטענתו של סימנטוב שיש להשיב את הרכב לידיו. סימנטוב ער לקושי בהילוך הנטען על ידו לאור קיומם של הליכי מימוש המשכון, ועל כן הוא סבור שיש להשיב את הגלגל אחורה, לאפשר לו להמשיך ולשלם את ההלוואה לפמה תוך הבטחת זכויותיה של המדינה למקרה ויוחלט על חילוט הרכב בעתיד. הילוך זה אין בידי לקבל. ככל שסימנטוב סבור כי הליכי מימוש המשכון לא ננקטים כדין, כי ההסכם לא הופר או כי קיימת לו זכות לדרוש המשך קיום הסכם ההלוואה חרף הפרתו, עליו לנקוט הליך מתאים שכן אין זה ההליך המתאים להכריע בזכויות המהותיות, בוודאי לא במחלוקות בין פמה לסימנטוב לגבי קיום הסכם ההלוואה.

14. לאור הליכי המשכון הננקטים, טענותיו של מנשרוב לפיהן הרכב שייך לו ולא לנאשם - נדחקות לעת הזו לקרן זווית, שכן הן יוכרעו בדיון בשאלת החילוט. נפקותה היחידה של טענת מנשרוב היא בשאלה אם יש להבטיח את זכויות המדינה בהליכי המימוש ואילו הוראות יש ליתן לגבי יתרת התמורה לאחר סילוק החוב לפמה. ככל שאכן למאור אין זכות ברכב, ברי כי מה שעומד על הכף הן זכות פמה אל מול זכות סימנטוב, ואילו ככל שקיימות ראיות לכאורה לכך שהרכב שייך למאור או אז תעמוד אפשרות חילוט הרכב, ובמקרה של מכירתו - חילוט יתרת שוויו לאחר סילוק החוב לפמה.

אשר לתשתית הראייתית לגבי השאלה למי שייך הרכב - מהראויות המצויות בתיק החקירה עולה כי הרכב רשום על שם מאור והסכם המימון נערך ונחתם בין פמה לבין מאור. מקובל עלי הטיעון כי הרישום במשרד הרישוי הנו

דיקלרטיבי (רע"א 5379/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ ואח' פ"ד נא(4) 464 (1997)), אך אין הוא נעדר נפקות ראייתית כלל, במיוחד לנוכח קיום הסכם ההלוואה. יצוין כי בהודעה במשטרה מיום 8.3.2017 שמר מאור על זכות השתיקה ולא סיפק נתונים לגבי הרכב, גם לנוכח שאלה ישירה אם הרכב שייך לו; התייחסותו היחידה לעניין זה הייתה עת נשאל מניין לו הכסף לרכוש את הרכב אז השיב "וסתם בשביל הידע הכללי היום כל בחור בן 18 שעובד יכול לקחת מימון". בעדותו מיום 4.3.2017 (שורה 11) שמר סימנטוב על זכות השתיקה גם ביחס לשאלות ישירות לגבי הרכב כגון אם הרכב שייך לו, אם רכש אותו במימון וכו'; רק בעדותו מיום 9.3.2017 שורה 51 ואילך ציין כי הרכב שייך לו אך רשום על שם מאור וכי הוא "שם עליו" 20,000 ₪, ומאור לקח מימון עבורו כי היו לו חובות. סבורני כי הראיות המונחות בתיק מקימות תשתית לכאורית לכך כי מאור הוא הבעלים של הרכב, ואינני מתעלם מהטענה כי למאור אין רישיון נהיגה, כי מי שהשתמש בו בפועל הוא סימנטוב, וכי קיים דוח בגין עבירת תנועה על שם זה האחרון בזמן שימוש ברכב.

בנוגע לעילת התפיסה, תפיסת הרכב הייתה לצורך אפשרותו חילוטו בעתיד, ונראה כי קיימת עילה לבקש חילוט הרכב בעתיד. המדינה הודיעה כי בכוונה לבקש להכריז על מאור כסוחר סמים במובן סעיף 36 לפקודת הסמים ולבקש את חילוט הרכב. סעיף 36 לפקודה קובע כי אדם שהורשע ב"עבירה של עסקת סמים" יצווה בית המשפט בנוסף לכל עונש, על חילוט רכוש שהושג במישרין או בעקיפין כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה. קבע בית המשפט כי אדם הוא סוחר סמים, תחול החזקה הקבועה בסעיף 31(6) לפקודת הסמים לפיה יראו כל רכושו כרכוש שהושג בעבירה של עסקת סמים ועליו הנטל להוכיח אחרת. בניגוד למשמעות הלשונית, עבירה של עסקת סמים מוגדרת בסעיף 1 לפקודה כ"עבירה לפי פקודה זו שעונשה מאסר עשרים שנים או יותר". לפיכך, האישומים המיוחסים למאור (ואין מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת הנטען באישום) מקימים עילת חילוט. ברי כי אין בכך לומר כי התוצאה תהיה חילוט הרכב, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט שידון בשאלת החילוט ובכלל זה בטענת מאור להעדר מידתיות ביחס לאישומים המיוחסים למאור ובשים לב לסכומי כסף נוספים שנתפסו שגם אותם מבקשת המדינה לחלט.

15. נשוב ונזכיר כי אין מחלוקת בין הצדדים כי לטובת פמה רשום שעבוד על הרכב והצדדים לא חלוקים על כך כי במידה ויוחלט על שחרור הרכב ותתאפשר מכירתו באמצעות לשכת ההוצאה לפועל - לפמה זכות ראשונים להיפרע בגין חובה. לזו המחלוקת הוא אפוא אם יש לאפשר למדינה למכור את הרכב ולהעביר לפמה את החוב או שהדבר צריך להיעשות במסגרת הליך מימוש המשכון שכבר מתנהל במסגרת תיק ההוצל"פ, בו מונה ב"כ פמה ככונס נכסים. נראה שבמחלוקת זו יד פמה על העליונה.

16. משכון נכס על ידי נושה מקנה לנושה זכות עדיפה על פני זכויותיהם של אחרים. שאלה נפרדת היא מהו אגד הזכויות שמקנה המשכון. מקובל להבחין בהקשר זה בין "זכות ההיפרעות" לבין "זכות המימוש" של המשכון. זכות ההיפרעות היא הזכות לגבות את החוב מהנכס הממושכן ואילו זכות המימוש היא הפעולה שנועדה להגשים את זכות ההיפרעות. במלים אחרות, קיימת זכות מהותית בנכס וזכות פרוצדורלית שבאה להגשים את הזכות המהותית (נ' זלצמן וע' גרוסקוף **מישכון זכויות** 407 (2005) (להלן: **מישכון זכויות**)). אמת, העובדה כי פמה היא בעלת משכון אין בה כדי להקנות לה עדיפות באשר לדרך בה ימומש המשכון, ובהיבט הדיוני זכותה אינה עדיפה על זכותו של בעל זכות אחר בנכס; אם כי במישור המעשי מי שמתמנה ככונס נכסים בהליך מימוש המשכון הוא לרוב ב"כ הנושה.

17. ואולם, הליך מימוש המשכון הוא הליך שמתבצע במסגרת לשכת ההוצאה לפועל ובפיקוח ראש ההוצאה לפועל. סעיף 16 לחוק המשכון, תשכ"ז- 1967 קובע כי **"מימוש המשכון יהיה על פי צו בית המשפט"** ואילו סעיף 17 לחוק המשכון קובע כי **"מימוש משכון על פי צו בית המשפט או צו ראש ההוצאה לפועל יהיה בדרך של מימוש נכס שהוטל עליו עיקול בהוצאה לפועל של פסק דין, זולת אם הורה ראש ההוצאה לפועל על דרך אחרת שראה אותה יעילה וצודקת יותר בנסיבות הענין"**. בכך מאמץ החוק הישראלי את הגישה כי מימוש המשכון אמור להתבצע על ידי רשות ולא על ידי הנושה עצמו (**מישכון זכויות**, עמ' 423; דוד בר אופיר **הוצאה לפועל - הליכים והלכות**, כרך ב, עמ' 589 (2017) (להלן: **בר אופיר**)). הרשות במקרה שלפנינו היא לשכת ההוצאה לפועל. למרות שהליך מימוש המשכון מזוהה עם הנושה והצד הדומיננטי בו הוא הנושה, אין המדובר בהליך "ששייך" לנושה, פמה, ואין הוא נחלתה הבלעדית.

18. המסקנה כי המודל למימוש המשכון שהוכר בדין הוא מימוש על ידי רשות, ובמקרה זה לשכת ההוצאה לפועל, מחייבת בהקשר הנדון גם את המדינה, ואין זו האחרונה יכולה ליצור דרך חלופית למימוש המשכון. הדין אינו מאפשר מימוש המשכון באמצעות רשות אחרת זולת ההוצאה לפועל, דוגמת יחידת החילוט שהוקמה על ידי האפוטרופוס הכללי. הנה אפוא, ככל שעמדת המדינה מכוונת לכך **שהליך מימוש המשכון יבוצע באמצעות יחידת החילוט**, אין לקבל עמדה זו.

במסגרת ההליך בו נקטה פמה, מונה כונס נכסים בהתאם לפרק ה' לחוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז- 1967. על פי הוראת הדין כונס הנכסים אינו חייב להיות מטעם הנושה למרות שבדרך כלל כך נהוג, ולראש ההוצאה לפועל נתון שיקול דעת רחב בעניין (**בר אופיר**, עמ' 915). על פי המצב המשפטי קיימת לראש ההוצאה לפועל סמכות ושיקול דעת למנות כונס נכסים שאינו מטעם הנושה, ואף קיימת סמכות לכך שראש ההוצאה לפועל יורה על **"דרך אחרת שראה אותה יעילה וצודקת יותר בנסיבות הענין"** למימוש המשכון. אין אפוא להוציא מכלל אפשרות כי יהיה ניתן לקבוע, בגדרי הליך מימוש המשכון, כי המכירה תתבצע באמצעות יחידת החילוט או כי יחידת החילוט תתמנה ככונס נכסים (יובהר כי בהחלטה למינוי כונס נכסים הורה ראש ההוצאה לפועל להעביר את ההחלטה ליחידת החילוט), אך כמובן אין בכך כדי למצות את הדיון בסוגיה משאין הדבר בסמכות ערכאה זו. לפיכך, ככל שבקשת המדינה נוגעת להיבטים אלו, מדובר בסוגיות שמצויות בלב של הליך מימוש המשכון שנדון במסגרת תיק ההוצאה לפועל. פ. ברי, כי ההליך הנדון בפני ערכאה זו אינו נועד להכריע בסוגיות אלו והמקום הנכון לדון בכך הוא הליך מימוש המשכון, שם גם תוכל יחידת החילוט לטעון ליתרונות שבניהול הליך המכירה על ידה ואף לטעון כי יש למנותה ככונס נכסים. הליך מימוש המשכון הוא גם האכסניה הראויה לדון ביתר טענת סימנטוב כגון שיש לאפשר לו לפדות את הרכב בעת מכירתו.

19. לאור המפורט לעיל, אני נותן בזה את ההוראות הבאות:

א. אני מורה למדינה לשחרר את הרכב לידי כונס הנכסים שמונה במסגרת תיק ההוצאה לפועל או למי מטעמו זאת תוך 10 ימים מהיום. מובהר כי שחרור הרכב לידי הכונס נועד לאפשר ביצוע הליכי מימוש משכון במסגרת תיק ההוצאה לפועל ובהתאם להנחיות ראש ההוצאה לפועל.

ב. ניתן בזאת צו עיקול על הרכב (רכב מסוג מזדה מס' רישוי 12-689-76), הצו ירשם במשרד הרישוי כתנאי לשחרור הרכב; הרישום יבוצע על ידי כונס הנכסים. ניתן יהיה להסיר את העיקול על ידי ראש ההוצל"פ בעת מכירת הרכב, במסגרת סמכויותיו להורות על מכירת הרכב כנקי מכל שעבוד, עיקול וזכות צד ג'.

ג. מובהר כי ככל שסימנטוב ינקוט הליך אזרחי לעניין המשך קיום הסכם ההלוואה - יש לצרף את המדינה כצד להליך כדי שתוכל להשמיע את עמדתה, בשים לב לזכותה האפשרית לחילוט הרכב.

ד. ככל שלאחר מימוש המשכון ומכירת הרכב תישאר יתרה - הכל בהתאם להנחיות ראש ההוצאה לפועל - תועבר היתרה על ידי הכונס למדינה, באמצעות שלוחת תביעות זבולון. מובהר כי התמורה שתועבר למדינה תישמר בידיה הנאמנות, עד לדין והכרעה בבקשת החילוט בהליך הפלילי המתנהל נגד מאור.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים: ב"כ המבקש 1, ב"כ המבקשת 2 וב"כ המדינה.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ז, 14 יוני 2017, בהעדר הצדדים.